

Príbeh Snehovej Gule v *Giggle Grove*

D1

“Zvuk natáhovacieho mechanického zariadenia... Vždy po tomto zvuku otvorím oči a na krátky čas môžem obdivovať krásy sveta. Sveta za kupolou.

“Robiť ich šťastnými. Áno to je tvoje poslanie. Vždy musia odísť od teba s úsmevom na tvári. To bude naše pravidlo.” Tieto slová si pamätám. Verím im, žijem v ich mene.

Predstavenie začalo. Moja pozornosť sa presmerovala z obdivovania krás vonkajška na moje prsty a sláčik. Hrala som tak dlho pokým, všetci odišli šťastní, tak ako zvyknem. Jedinou mojou plácou je práve úsmev, ich úsmev. Tak mi povedal, ale ja tomu nerozumiem, vidím ako sypú mince. Vidím ako natáčajú ten mechanizmus, ktorý mi oznamuje aby som sa pripravila. Ale vlastne ani tie by nemali hodnotu pre mňa. I keď sa snažím nájsť zmysel, hodnotu ich šťastia, ich úsmevu. Nerozumiem tomu. Keď predstavenie končí mám zopár sekúnd sa pozrieť nahor, na oblaky, vtáky ktoré letia, ani neviem kam. Zamyslia sa oni tak ako ja nad nimi: *“Dúfam že sa jej podarilo predstavenie, ... Prečo je zavretá v tej sklenej gule?”*, o tom pochybujem...

Zvuk natáhovania mechanického zariadenia... Ale tentokrát sa mi oči neotvorili, ale zachytila som ten zvuk, pripravovala sa na ďalšie vystúpenie, ale závesy sa nikdy neotvorili.

Vedela som, že tam sú, lebo vždy sa odostrú pred začiatkom. Tak som skúsila spraviť krok vpred. A v tom ako som ho spravila, tak sa ozvala tupá rana, niekoľko krokov predomou. Nasledovala ju ďalšia, ale tentokrát ju nasledovalo puknutie. Opatrne som podišla ku zdroju zvuku odostrela záves. Prvé čo upútalo moju pozornosť, bola prasklina. Následne ma obľialo jasné oranžovo červené svetlo. *Bum...* ďalšia rana. Tentokrát puknutie sa zmenilo na zvuk rinčania a následného *rozbitia skla*. Hneď ako sa sklo rozbilo, bola som odhodaná niekoľko stôp dozadu.

Keď som sa prebrala, tak nado mnou stála osoba oblečená vo fialových šatách. Bola to žena s hustými hnedými vlasmi, ktoré boli prepletené šedivými pramienkami vlasov. Hneď ako si všimla, že som sa zobudila podala mi ruku so slovami: *“Oh drahá, si v poriadku?”*

D2

... Prebudila som sa v prítomnosti smiechu a šumu komunikácie. Obzrela sa kde vlastne som a kto sú tí ľudia. Hneď ako som sa posadila, tak si to jeden všimol a zdvihol záves, ktorý bol hneď za ním, vtedy som si všimla, že sa niekam vezieme a že toto je voz. Zastavili sme.

Začala som viac vnímať interiér, nie až tak malého vozu. Ako som spala tak oproti bola mapa, cez ktorú bola vyznačená cesta hrubou čiarou. Pod ňou bola posteľ, rovnaká ako na ktorej som spala. Vedľa postelí smerom k východu (na pravú stranu) boli skrine a truhlice. Smerom ku pohonu bol hneď vedľa postele stôl a za ním (z mojej perspektívy) jedna masívna lavica, na ktorej sedeli 2 muži s chlapcom.

Niekoľko sekúnd po tom ako sme zastavili sa ozval a následné zavŕzganie. Otvorili sa dvere a dnu vstúpila a povedala: *“No ako ti je drahá?... Dúfam, že lepšie.”* Pristúpila bližšie, *“Prepáčte, ale kto ste?”* Spýtala som sa neisto. Hneď ako som sa spýtala, tak sa vedľa mňa zjavil jeden z tých mužov, ktorý sedel na tej lavici. *“Ty sa opovažuješ pýtať*

Mami?" ... "Prestaň, Ferdinando!" Zakričala, kráčajúc smerom ku mne. "Nevšímaj si ho drahá... Chcela si vedieť čo som zač, čo sme zač... Sme nomádsky cirkus Zaraeh [Zare:H.]" Zmätená sa pýtam: "Ale pr...", "A ja som Madame Mystique, ale všetci na ktorých mi záleží ma volajú Mama." Prerušila a s neprijemným úsmevom. "Inak drahá, ako sa cítiš?" Spýtala sa starostlivo. "Mala by si si oddýchnuť. Ešte asi pol dňa cesty do ďalšej zastávky. Potom poriadne uvidíš čo sme zač." Odišla a Voz sa znova začal hýbať.

D3

Ferdinando Heartpike

späť v Giggle Grove

Mama: "Spál'te všetko, všetky zvieratá oslobod'te, otrokov pošlite odkiaľ prišli." Toto je prácou cirkusu Zaraeh už niekoľko desaťročí dokonca aj pred Vojnou Smejúcich. Minulí hrdinovia, lovci ľudí, hudobníci a iní pod velením Madame Mystique sú členmi práve tejto organizácie.

Giggle Grove bol zastávkou po dlhom týždni. Tento zábavný park nie je alebo skôr nebol chránený žiadnymi silami, takže všetko išlo podľa plánu. Zabiť čo najmenej ľudí a zničiť čo najviac atrakcií. A teraz stojaci pred poslednou atrakciou tohto parku.

"Pusti to Ferdinando!" Prikázala Mama. Tak som aj vykonal. Opona za kupolou sklenenej gule sa odostrela a zbadali sme dievča. Bledoružové šaty biele nite, ktoré imitovali vlasy zviazané čiernou stuhou, držiac husle v neprirodzené dlhých rukách pripravujúca sa hrať. "Bum" hneď nasledovaný ďalším. Všetci okolo stáli a ani sa nepohli, jediná Mama stála blízko na to, aby mohla do kopule udrieť. Popravde ma to prekvapilo na rozdiel od zvyšku tímu. Veď to je iba robot, ktorý je iba úbohým napodobením humanoida. Rozbitie skla padajúceho na zem ma prebralo z môjho premýšľania. Mama chytila jednu a druhú časť otvoru, ktorý si vytvorila silnými údermi. Stlačila a potiahla ich od seba. celá kopula sa popraskala a rozpadla na miniatúrne črepy.

"Privezte Voz! Berieme ju so sebou." Vyhlásila mama. Stále nerozumiem, prečo by sme mali zobrať so sebou tú bábiku. Čím bude tímu prospešná? Ako?

Nechal som tieto otázky na neskôr a poslúchol posledný rozkaz.